Prožívejme přítomnost se zápalem!
Svatý otec František

Ke dni zasvěceného života 2. února 2015

Milí přátelé, sestry a bratři!

Zasvěcené osoby České republiky se chtějí svým dopisem připojit k poselství Svatého otce, které nám zaslal v *Apoštolském listě při příležitosti Roku zasvěceného života* ke dni 28. 11. 2014. Jsme jím povzbuzeni a slovo jednou vyslovené si žádá naši odpověď v osobním přijetí: v reflexi i ve skutcích.

Současně chceme oslovit i naši českou společnost a místní církev. Navzájem se povzbuzujeme vzhledem k rozmanitosti našich spiritualit, které zastupujeme, i k rozdílnému poslání, které máme směrem ke společnosti a místní církvi. Chceme si pomáhat nejen k opravdovému duchu pokání, ale rovněž k věrohodnějšímu vyhodnocení toho, co je dobré a kladné. A ptáme se, a proto s tím přicházíme i k vám, milí přátelé, čím jako zasvěcené osoby můžeme přispět společnosti a církvi. Tyto body nyní rozviňme.

(1) Řeholní život neodmyslitelně patří k dlouhé české historii. Díváme se do našich dějin, na četné okamžiky, kdy řeholníci a řeholnice, osoby zasvěcené, předávali vzdělání, podíleli se na výchově člověka a službě potřebným: chudým, přehlíženým a nepřijatým. Nejde nám zde o sebechválu, ani o vyjmenování toho, co se nám „historicky“ nepodařilo. Jsme přesvědčeni, že *Pán s námi důvěrně žil a své dobré dílo mohl vykonat*. Procházíme naší zemí a vidíme, jak se mnohé spirituality vepsaly do architektury měst, do její duchovní tvářnosti, do půdorysů chrámů a nesčetných úseků dnes již strukturalizované práce společnosti.

Naše bilancování je odlišné od toho, čemu jsme se věnovali v roce 1990. Nechceme být jednostranní, abychom nakonec neulpěli na dílčích projevech; tento rok spíše využíváme k tomu, abychom se cíleně zastavili a viděli duchovně celkověji, v souvislostech. Vám, milí přátelé, chceme upřímně poděkovat za to, že jste společně s námi kráčeli a vytvářeli hodnoty v dobrém i nesnadném, že vznikla četná díla jako *plod přátelství těch, kdo hledají jediného Pána*.

Díváme se do vlastních řad, nakolik je naše nadšení autentické, neochromené, realistické, a zároveň zjišťujeme, ke kolikeré vděčnosti nás zasvěcený život přivádí. Všichni víme, že předávání života se opírá o rozličné krize zrání: ale to, že život nadále trvá, že je hmatatelně přítomný mezi námi, že je dokonce i zakořeněný, si zaslouží větší zdůraznění než to, co bylo kazivé či neplodné.

Vážíme si společného tvůrčího úsilí ve spolupráci s mnohými společenskými institucemi: kulturními, charitativními, školskými apod. Za četná povzbuzení děkujeme diecézním kněžím, kteří s námi putují k témuž cíli. Oceňujeme trpělivý přístup otců biskupů, kteří s námi sdílejí starost o vykoupeného člověka. Ty, kteří měli jiná očekávání, prosíme, aby nám dali podněty k našemu ještě věrohodnějšímu svědectví.

(2) Po roce 1990 se u nás objevil nový prvek, před revolucí vlastně neznámý, ale v celosvětové církvi naprosto samozřejmý. Totiž to, že na jednom území pracují zasvěcené osoby rozdílných národností, míst a tradic. Nejen že tím obohacují naše vlastní řady, ale také

významně přispívají k českým církevním dějinám vůbec i k apoštolské podobě naší církve. Nemáme teď na mysli jen finanční výpomoc nebo zajištění formace, která se u nás v předchozích letech nemohla rozvíjet, ale především podnětnou zkušenost spolupráce odlišných mentalit při stejném pastoračním nasazení. I tímto se učíme vstupovat do společného domu celé církve.

V posledních letech se mohly najednou rozvinout spirituality, které známe z předchozí tradice českých dějin, ale také se začaly projevovat řeholní rodiny nově vzniklé ve světě nebo zrozené přímo u nás doma. Pestrost spiritualit je bohatstvím české církve. A také zdrojem cenných přátelství v Kristu mezi námi zasvěcenými a solidarity při řešení stejných úkolů.

(3) Učíme se číst znamení doby a správně je vyhodnocovat. Uvědomujeme si bolestivý nepoměr mezi našimi tužbami, vycházejícími z rozpoznaných úkolů, a našimi leckdy křehkými možnostmi, které jsou určované především poklesem členů v našich řeholních rodinách. To nás nemá vést k ospravedlňování se, že mnohým úkolům nemůžeme dostát, ale k tomu, abychom ve zralejší důvěře prosili o osobnosti, jež by se *Pánu zcela vydaly a byly doslova vláčné pro jeho Ducha.*

Chceme vás, milí přátelé, poprosit o odpuštění toho, čím jsme vás pohoršili: kde jsme nebyli věrní kořenům naší spirituality a identitě našich řeholních slibů. Prosíme Pána, aby se mu toto zalíbilo a aby *skrze něho a s ním bylo usmířeno všechno, co existuje* (*Kol* 1,20).

(4) Čím můžeme přispět? Přejeme si s vámi *žít jako ti, kteří slouží* (*Lk* 22,27): abychom svým životem dokazovali, že toto jsme v Kristu rozpoznali jako svoje povolání, neboť *on jediný je Mistr a Pán*.

Uvědomujeme si, jak církev a společnost potřebují „duchovní sůl“: liturgii, která odhaluje Boží tajemství, zformované osobnosti, svěží kulturní přesahy provázané s našimi spiritualitami, mezinárodní zkušenost, nevtíravou a nezištnou službu, realizaci tvůrčích nápadů, umění sjednocovat a nepochybovat o uskutečňování jednoty. Učíme se společně dívat do nekonečně vznešeného Ježíšova Srdce. S tímto chceme mezi vás přicházet.

Vnímáme jako výmluvné znamení pro současnou církev, že papežem je řeholník. Společně se ptáme, co tím chce Pán říci, a společně hledáme odpověď. Svatý otec častěji opakuje: *Začněme u Boha, abychom nalezli člověka.*

Abychom Pána nejen hledali, ale také se těšili ze spočinutí v něm, toto si společně popřejme v roce, který se nám nyní dává.

Svatí: Cyrile a Metoději, Vojtěchu, Radime, Prokope, Norberte, Zdislavo, Klemente Maria Hofbauere, Jane Nepomuku Neumanne, blahoslavení: Hroznato, pražští mučedníci, Marie Restituto Kafková, Marie Antoníno Kratochvílová a Metoději Dominiku Trčko, ctihodní: Mlado, Martine Středo, Elekto, a Ignáci Stuchlý, buďte nám po celý čas nablízku a žehnejte nám!

Vaši sestry a bratři zasvěcení Pánu

+ Michael O. Praem.

P. Michael Pojezdný, O.Praem.
předseda KVPMŘ

Sr. Vojtěcha Zikešová, CImConc
předsedkyně KVPŽŘ